

allmänt erkända, utomordentligt stora vigten af de militära öfningarna vid våra elementarläroverk, vågar jag vördsamt föreslå,
att Riksdagen måtte anslå ett belopp af 13,600 R:dr R:mt,
till uppförande af ett nytt gymnastikhus för högre elemen-
tarläroverket i Strengnäs.

Till Stats-utskottet anhåller jag få öfverlemna ritning, kostnadsförslag och öfriga handlingar.

Stockholm den 26 Januari 1871.

Jac. Wedberg.

N:o 26.

Af Herr C. A. Jönsson från Hallands län: Om ändring i 7 Kap. 2
§ Giftermålsbalken.

Då föreskrifterna, rörande *stället* för lysning till äktenskap, stadga dels i Giftermålsbalkens 7 Kap. 2 § detta vara "*der bruden tages*", dels i Kongl. Förordningen den 21 November 1794 detta är "*der bruden har sitt hemvist*", beslöto Ständerna för sin del vid 1850 års riksdag, att dessa lagrum skulle så förklaras, att *lysningsorten* skall hafva afseende å den församling, der bruden senast blifvit i husförhörslängd tecknad, — hvilket förslag blef af Kongl. Maj:t *icke antaget* af orsak, att husförhörslängd *icke alltid* derom (nemligen brudens hemvist) lemnar säker upplysning (Se Prot. den 20 December 1851).

Rätta förståndet af orden "*bo*" och "*hemvist*" har emellertid blifvit utredt *dels* af Kongl. Maj:t i dess nådiga påbud angående realisationsfonden den 15 Juni 1800 § 25, deri uttryckes, att *en person anses* hafva sitt rätta hemvist *der han är i mantal tecknad eller skattskrifven* — *dels* af Lagberedningen, som i sitt förslag gifver den tolkning vid Rättegångsbalken 10 Kap. 1 §, att "*med bo och hemvist bör förstås den ort der svaranden för sin person är mantalsskrifven.*"

Enligt sistnämnda uppfattning af orden *bo och hemvist* har *kanske* i de flesta församlingar inom vårt rike blifvit till äktenskap lyst der, hvarest bruden

varit mantals- och skattskrifven, hvilken uppfattning N. M. Lundeqvist i sin år 1864 utgifna 11 upplaga (pag. 9) af Sveriges rikets lag efter den under Giftermålsbalkens 7 Kap. 2 § åberopade Kongl. förordningen den 21 November 1794 inom parentes uttryckt sig ega.

Men när pastorer i somliga församlingar hållit sig vid lagens bokstaf, alltså ansett, att till äktenskap lysas bör *der bruden har sitt hemvist*, änskönt hon der icke är i mantal tecknad, har denna meningsskiljaktighet ledt till split emellan lärare och åhörare, enär de sistnämnde ansett det vara ogenhet af pastor att icke lysa inom brudens mantalsskrifningsort, hvilket inträffat inom andra församlingar, der pastorerna tolkat orden "*bo och hemvist*" vara liktydande med mantalsskrifningsorten.

För att nu få ur vägen röjd en sådan meningsskiljaktighet och deraf uppkommande misshällighet mellan lärare och deras åhörare, vågar jag — sedan *dels* senare Kongl. författningar tillåta en person, om han innehar fast egendom inom olika församlingar, att mantals- och skattskrifvas inom hvilkendera af dessa han behagar, ehuru han der icke bor eller vistas — och *dels* såväl lysning till äktenskap och dess fullbordan genom vigsel är i sjelfva verket en kyrklig handling — vördsammast föreslå:

att Riksdagen till Kongl. Maj:t vill ingå med underdånig anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes i nåder besluta, att orden i Giftermålsbalken 7 Kap. 2 § så lydande: "*Förrän vigsel sker, skall 3 söndagar lysas af predikstolen i den församling der bruden tages*" måtte erhålla följande förändrade lydelse: *Förrän vigsel sker, skall 3 på hvarandra följande söndagar lysas i den församling der bruden är kyrkoskrifven.*

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1871.

C. A. Jönsson,
från Halland.